

PAUL CLAUDEL:

A PRÁGAI GYERMEK JÉZUS

Havazik. Kinn a nagy világ halott kétségtelen. December.
De itt a meleg kis szobában milyen boldog az ember.
A kandalló, parázs szénnel tele
a mennyezetet álmatag fénnel színezi be,
s nem hallani mást, csak amint a forró víz pöfög.
Fönt az állványon, a két ágy fölött,
üveg burája alatt, a fején koronával,
egy kezében a világot tartva, a mással
a kicsinyeket, kik bíznak benne, befödni készen,
nagy piros szoknyájában kedves ünnepélyességben,
és nagyszerűn az óriás kalap alatt, amely sárgán virít,
a prágai Gyermekek Jézus országol és uralkodik.
Egyedül van a tűzhely előtt, mely beragyogja,
mint a szentségház mélyén elrejtve az ostya,
a Gyermekesten őrizi kis testvéreit napkeltéig.
S oly hallhatatlanul, mint sóhaj, mely elenyészik,
az örök jelenlét betölti a szobát

e naiv s ártatlan dolgokhoz hasonlítva magát!
Ha ő velünk van, semmi bajt nem érünk.
Alhatunk, itt van Jézus, a mi testvérünk...
Ő a miénk és miénk mind e drága jó
holmik: a csodálatos baba és a faló
s a báránka ott állnak a sarokba mind,
s mi alszunk, de ezek a drága dolgok a mieink!
A függönyök lehúzva... lentről, ki tudja, honnan,
a hóban s éjben valami óraféle kong hosszan,
a gyermek meleg ágyában boldogan érzi meg,
hogy alszik, s vele van, aki szereti s akit szeret,
mozog kicsit, karját nyújtja, mormol valamit csendesén.
Megpróbál fölébredni és képtelen.

Rónay György fordítása.